

[Finansministeren]

gennemfører foranstaltninger, som fører til et årligt fald, altså ikke en mindre stigning, i den gennemsnitlige disponible indkomst på 1½–2 pct. pr. år i nogle år, og det er nødvendigt, også selv om vi i 1980 har gennemført foranstaltninger, der bringer os frem til et fald imellem 4 og 5 pct. i realindkomsten.

Den konkrete udformning af den økonomiske politik må bero på udviklingen af en række samfundsøkonomiske størrelser eller i en række begivenheder af væsentlig betydning for udviklingen i samfundsøkonomien, herunder den internationale konjunkturudvikling, specielt oliepriserne, samt udfaldet af de kommende overenskomstforhandlinger. Vi må derfor år for år tage stilling til, hvilke instrumenter vi skal anvende for at opfylde den nævnte målsætning.

Hr. Ellemann-Jensen sagde, at det økonomiske råds formandskab har afsløret regeringens politik. Jeg kan sige til hr. Ellemann-Jensen, at der ikke var brug for en afsløring. Vi har konkret lagt frem regeringens oplæg til et flerårigt handlingsprogram. Dette handlingsprogram har vi aftalt gennemførelsen af for så vidt angår 1981 med et flertal her i folketinget. Vi har udtrykkeligt understreget de yderligere foranstaltninger, der må gennemføres i hvert af de kommende år. Derfor er der ingen modstrid i det, som det økonomiske råds formandskab har lagt frem, idet det i sin skrivning forudsætter en passiv, det vil sige en uændret, økonomisk politik, medens regeringen forudsætter gennemført en aktiv, en økonomisk politik med jævne tilpasninger. Resultaterne af en uændret økonomisk politik behøvede hr. Ellemann-Jensen ikke at afvente vismandsrapporten for at få tal for. Hr. Ellemann-Jensen ville kunne have set tendenserne i budgetredegørelsen, således som den er lagt frem.

Vi kan altså sige, at forskellen mellem de to sæt beregninger, regeringens på den ene side og det økonomiske råds formandskabs på den anden side, ikke er en forskel, der bygger på en forskellig vurdering af det samme. Det er en understregning af den opgaves størrelse, som folketinget står over for.

Jeg vil også gerne sige, at jeg ikke finder, som enkelte politikere har hævdet, at vismandsrapporten i sig selv skulle indebære en fremrykning af tidspunktet for et nyt økonomisk-politisk indgreb.

Der har i debatten i dag og i dagspressen i de seneste måneder været rejst tvivl om troværdigheden af den førte økonomiske politik. Baggrunden for denne kritik er måske forståelig, men det er hverken forståeligt eller acceptabelt, at politiske ordførere, der ved bedre, bærer ved til denne tvivl. Når jeg siger, at det måske er forståeligt, at nogle kan nære tvivl om troværdigheden af den førte økonomiske politik, er det, fordi betalingsbalanceunderskuddet i 1978 udgjorde omkring 8 mia kr., men på trods af den økonomiske politik må vi skønne, at underskuddet i 1980 bliver mere end dobbelt så stort. Alligevel er det berettiget at hævde, at den økonomiske politik siden 1978 har virket, men de økonomiske vilkår, vi arbejder under, er blevet stadig alvorligere. Jeg kan illustrere dette ved at oplyse, at den gennem 1979 og første del af 1980 skete forværring af Danmarks bytteforhold over for udlandet, først og fremmest på grund af de stærkt stigende oliepriser, alt i alt belaster betalingsbalancen i 1980 med 10–15 mia kr. Med uændret bytteforhold siden 1978 ville vi derfor i 1980 have opnået en betalingsbalancestilling, der ville være mere gunstig end i 1978, og linjen fra 1976 med fortsat nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet ville dermed have været fastholdt.

Disse forhold, som fuldt ud kan forklare forværringen i vor økonomi, er dog selvsagt ingen undskyldning for ikke nu og i de kommende år at foretage yderligere tilpasninger i vor økonomiske politik, således at vi på ny kan få gældsætningen reduceret.

Men uanset denne baggrund skal vi i dag høre hr. Ellemann-Jensen sige, at statsministeren søger at tegne billedet af et Danmark, hvis problemer hovedsagelig er kommet udefra. Jeg gad nok vide, om hr. Ellemann-Jensen virkelig for alvor vil stille sig op og påstå noget andet.

Til belysning af problemerne var det måske nyttigt at nævne nogle enkelte tal for de problemer, som verden omkring os har at slås med. Hvis vi ser på OECD-området, kan vi her konstatere, at det tilsammen i 1978 havde et betalingsbalanceoverskud på 65 mia kr. Dette overskud vendte sig på 1 år, i 1979, til et underskud på 235 mia kr., og OECD skønner i dag, at det samlede betalingsbalanceunderskud for 1980 vil blive på 490 mia kr., altså mere end en fordobling i forhold til